

да приемнатъ уніята, което и дѣйствително станѣ, но не трая много време; дѣдо Иосифъ тайнственнимъ образомъ отиди въ Россія, гдѣто и проживѣ нѣколко години до самата му смъртъ; впрочемъ и въ Россія бѣше си задържалъ титлатѣ „Епископъ.“ Ние познавахми отблизо дѣда Иосифа Соколски; той бѣше единъ скромень чловѣкъ, но бѣше единъ патриотъ, който отъ сърдце обичяше Отечеството си въ разнovidни отношенія; и водимъ вижда се отъ горѣща любовь кжмъ Отечеството, той се е и склонилъ да приемни уніята и да се ржкоположи отъ Папата за Епископъ; но вижда се пакъ, че като се постигналѣ цѣль-та за приемванъето на уніята, дѣдо Иосифъ се е рѣшилъ всичко да напусни и да отиди въ Россія. Отъ всичко горѣизложеное става явно, че уніята е сждѣйствовалѣ, ако и до нѣйдѣ, за въ полза на нашата духовна борба съ гржцката Патриаршія, подкрѣпявана отъ турскогo Правителство. Ние спомѣнжхми впрочемъ пѣ горѣ, че въ 1859 г. бѣ се сжвзѣлѣ идеята за една народна Иерархія. По него време свика се за тая цѣль въ Цариградъ, съ дозволеніето на турскогo Правителство, едно общо сжбраніе отъ представители на цѣла Бжлгарія, въ което впрочемъ засѣдаваха и взѣмаха участіе и нѣкои гржцки представители. Цѣльта на това сжбраніе бѣ: „да се опредѣли начина, по който трѣба и можи да се отдѣли Бжлгарія отъ гржцката Патриаршія въ черковно-управително отношеніе, да си има сирѣчь еднѣ народнѣ Бжлгарскѣ Иерархіж. Тукъ ние не щѣмъ да се простираме да разказваме за дѣлата, извршени въ това сжбраніе, понеже спорядъ предначертаннія ни планъ: това не влиза въ кръга на разказъ-тъ ни, ние ще разкажимъ на кжео за най-важнитѣ сжбытія по духовната ни борба, до учрежденіето на Екзархіята. Въ 1858 г. Иларионъ Стояновичъ се ржкоположи за Владика но безъ Епархія, и живѣяше частно въ Цариградъ подъ названіето „Макариуполски.“ — Авксентій Велескій Владика дойде тоже въ Цариградъ за да се опредѣли ужъ и назначи за Самоковски Владика. Въ смѣсенното сжбраніе отъ 1861 г., или въ смѣсеннія Совѣтъ отъ Бжлгари и Гжрци, нищо